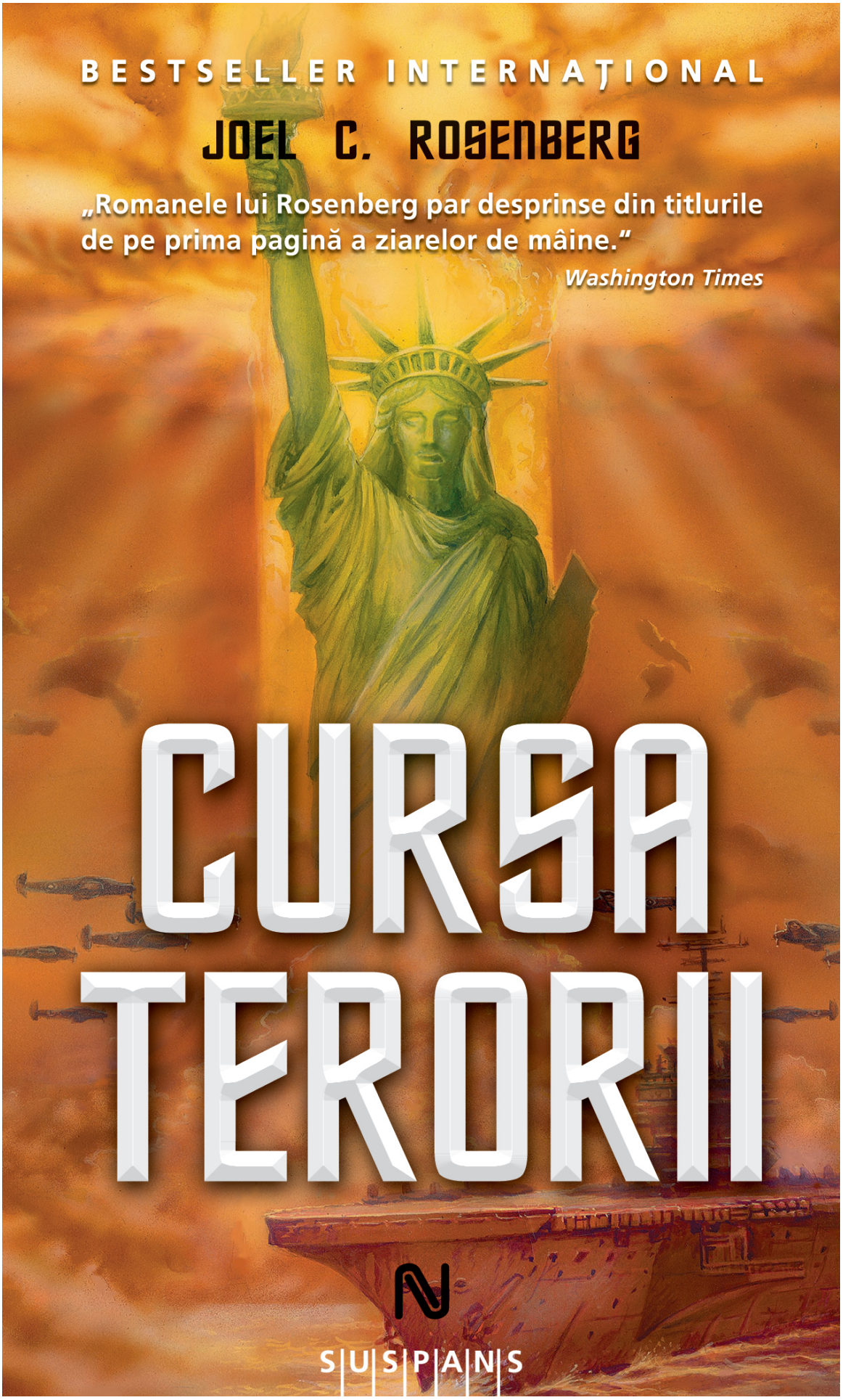
BESTSELLER INTERNAȚIONAL
JOEL C. ROSENBERG
„Romanele lui Rosenberg par desprinse din titlurile de pe prima pagină a ziarelor de mâine.“
Washington Times
CURSA TERORII
SUSPANS

NOTA AUTORULUI

Mă rog ca povestea pe care o aveți în mână să nu devină vreodată adevărată. Cel puțin nu așa cum a fost scrisă.

Dead Heat este rodul ficțiunii. Nu este o viziune pe care am avut-o într-un miez de noapte. Am inventat-o. Nu reprezintă viitorul pe care mi-l doresc. Este un viitor de care mi-e teamă că vom avea parte în curând. Și sper să mă înșel.

În ciuda faptului că numeroase elemente de ficțiune din romanele mele anterioare par să se fi adeverit, nu sunt un clarvăzător, un medium sau un Nostradamus modern, cum au sugerat unii. Sunt un simplu povestitor. *Dead Heat* face parte din seria începută de *Ultimul jihad* și este bazată pe o serie de amenințări geopolitice cât se poate de reale și de serioase, cu care SUA și aliații lor se confruntă azi, precum și pe o serie de profeții reale și foarte serioase scrise, cu secole în urmă, în paginile Bibliei.

Atâta timp cât aceste amenințări geopolitice reprezintă un motiv de îngrijorare, nu afirmațiile mele sunt cele care trebuie percepute drept posibile orori. Sper ca liderii noștri politici și militari, precum și lucrătorii din serviciile secrete

și din justiție să aibă înțelepciunea, curajul și promptitudinea necesare pentru a reacționa și pentru a neutraliza la timp aceste amenințări și multe altele ca ele. Atât ei, cât și noi trebuie să înțelegem natura și amploarea forțelor diabolice cu care ne confruntăm, pentru că este singura cale prin care putem evita genul de cataclisme despre care unii experți nici măcar nu mai au îndoieli că vor avea loc, ci afirmă că reprezintă doar o chestiune de timp.

Atâta vreme cât aceste profeții reprezintă o îngrijorare, o spun clar: lumea *va vedea* cum astfel de orori chiar vor avea loc. Când? Asta nu știu. Putem doar să speculăm. Sunt sigur că ele se vor întâmpla, așa cum prezice Biblia, și este foarte probabil să se petreacă în timpul vieților noastre. Doar Dumnezeu știe.

Totuși, gândiți-vă că, din aproximativ o mie de profeții aflate în paginile Bibliei, mai mult de cinci sute s-au adeverit deja. În mod surprinzător, multe profeții cu final alarmant s-au petrecut pe parcursul ultimului secol, inclusiv renașterea statului Israel, întoarcerea unui număr mare de evrei pe pământul sfânt, după secole de exil, evrei care au reconstruit vechile așezări ale Israelului și au făcut ca deșertul să înflorească, iar Israelul și-a format „o oaste mare, foarte mare la număr“[1].

Toate acestea atrag întrebarea: din moment ce unele profeții cumplite s-au adeverit în timpul vieților noastre, nu este posibil să se întâmple la fel și cu altele?

---

[1] *Ezechiel,* 37:10; citatele din Biblie sunt din versiunea Dumitru Cornilescu (n. tr.).

O zice și unul dintre personajele mele fictive, doctorul Eliezer Mordechai, în *Opțiunea Ezechiel,* care descrie profeția din Biblie ca pe „un interpus între minte și Dumnezeu". Scriptura afirmă că Dumnezeu, în suveranitatea Sa, a ales să ne ofere o înțelegere prealabilă a unor viitoare evenimente geopolitice care vor zgudui lumea noastră și posibilitatea de a ne modela viitorul, astfel încât să nu fim prinși cu garda jos, să ne putem pregăti și să îi ajutăm și pe alții să se pregătească. Așa cum spunea cândva profetul evreu Amos: „Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi prooroci." (Amos, 3:7)

Și ajung astfel la ideea de la început. Deși unele lucruri se apropie, mă rog să fim cruțați de evenimentele descrise în *Dead Heat.* Nu am scris această carte pentru a prezice exact cum se vor întâmpla asemenea profeții. Am scris-o pentru a întreba: *Și dacă se va întâmpla?*

Dacă într-o bună zi se va dovedi că disputele politice care ne obsedează și ne dezbină sunt doar niște scopuri triviale menite să ne distragă atenția de la cea mai importantă și mai presantă problemă a vremurilor noastre?

Dacă în toiul campaniilor electorale care, invariabil, consumă atât de mult din timpul națiunii noastre, din talentul și din banii ei, ne vom trezi vulnerabili în fața răului pe care fie nu îl vedem, fie nu reușim să îl percepem așa cum ar trebui?

Dacă marele noroc pe care încercăm să ne bazăm nu ne protejează de armele îndreptate spre noi?

Și dacă în goana noastră nesfârșită după putere, prosperitate și celebritate reușim să cucerim întreaga lume, dar ne pierdem sufletele?

O nouă amenințare ia amploare. O simt. Mi-e teamă de asta. Să ne trezim, înainte să fie prea târziu.

JOEL C. ROSENBERG
Noiembrie 2007
Washington D.C.

I

Luni, 31 august – 7:02 p.m., ora de est
Sediul CIA, Langley, Virginia

Avea să fie sângeros, dar se putea face, dacă se mișcau repede.

Toți ochii din Centrul de operațiuni globale al CIA se îndreptară către Danny Tracker. Fost director-adjunct al operațiunilor, Tracker, acum în vârstă de patruzeci și șase de ani, era proaspătul director al CIA. Doar el îl putea autoriza pe comandantul terestru al Delta Force să execute acest atac și tot el va trebui să răspundă pentru această decizie în fața președintelui, a nenumăratelor comitete de supraveghere ale Congresului și a colegilor lui din serviciile secrete, răspândiți prin întreaga lume orientală.

Agenția se afla pe urmele acestei „ținte de maximă prioritate“ de luni întregi. Bărbatul privea imaginile transmise în direct cu prada lor, dintr-un Predator care plana – neauzit, nevăzut – la un kilometru deasupra unui depozit abandonat din afara orașului Sanaa,

capitala Yemenului, în care ținta lor tocmai intra, înconjurată de douăzeci de gărzi de corp înarmate până-n dinți.

– Cât de departe sunt? îl întrebă pe ofițerul principal de supraveghere de lângă el, în timp ce urmărea imaginile care le surveneau pe cinci televizoare cu plasmă enorme aflate pe peretele din fața lui.

– Ambele echipe Delta sunt la cel puțin douăzeci de minute distanță, domnule.

Tracker tresări. Douăzeci de minute erau o eternitate în cazuri de genul acela. Trebuia să îl termine repede. Umberto Milano era capul operațiunilor Legiunii, una dintre cele mai de temut organizații teroriste de pe planetă.

Frunzărea dosarul din mână, pe care era ștampilat cu roșu STRICT SECRET. La numai patruzeci de ani, Milano, fiul născut în Sicilia al unor radicali marxiști, executase șapte ani grei de închisoare pentru aruncarea în aer a două bănci din Roma și una din Florența. Convertit la islam în pușcărie. Evadat, împreună cu alți doi deținuți, în 2000. Fugit în Afganistan. Antrenat cu bin Laden. Întors în Europa exact înainte de 9/11, când s-a înrolat în Legiune, o armată europeană afiliată la Al-Qaeda. Plănuise explozia trenului din Madrid, din 2004. Responsabil pentru cel puțin alte opt atentate cu bombă de la Casablanca la Cairo și de la Jakarta la Ierusalim.

După dispariția Al-Qaedei, Milano oferise suport financiar și logistic rețelei teroriste Al-Nakbah,

conduse de Yuri Gogolov și Mohammed Jibril. Mai mult, Agenția avea unele dovezi – circumstanțiale, dar convingătoare – că fusese creierul atacului sinucigaș cu bombă de la Willard InterContinental, din D.C., din ianuarie anul trecut.

Tracker era sigur că Legiunea punea la cale ceva extrem de periculos, dar pe moment nu avea idee despre ce era vorba. Milano le scăpase printre degete ani la rând și operase din umbră, la adăpostul rețelei. Habar n-aveau unde locuiește și cunoșteau foarte puține despre contactele și despre asociații lui. Tot ce aveau erau câteva interceptări ocazionale de telefoane și e-mailuri. Acum era prima dată când reușiseră să îl localizeze și să îl urmărească. Trebuia prins. Și făcut să vorbească. Aveau nevoie să stoarcă de la el și cea mai mică informație. Și toate astea trebuiau făcute acum.

– Care sunt informațiile de ieri despre mișcările lui Milano – știm de unde a venit? întrebă Tracker.

– Nu, domnule, răspunse ofițerul de supraveghere.

– Dar sunteți absolut siguri că e el în depozitul ăla?

– Da, domnule.

Directorul se întoarse spre cei doi analiști superiori care își petrecuseră mare parte din carieră cu atenția îndreptată asupra Legiunii.

– Sunteți de aceeași părere?

– Eu da, domnule, spuse unul dintre ei.

– Fără îndoială, răspunse și celălalt. E Milano. Și, cu tot respectul, domnule, trebuie să îl ridicăm înainte să fie prea târziu.

Tracker se întoarse din nou spre ofițerul de supraveghere și îl întrebă:

– Echipajele Delta au tot ce trebuie pentru a ni-l aduce pe tipul ăsta?

Dar ofițerul nu-l mai asculta. Privirea lui se întorsese brusc spre imaginile care continuau să vină de la Predator.

Acum Tracker se uita și el acolo.

– Faceți mișto de mine, mârâi el. Deja pleacă?

Nimeni nu scotea o vorbă. Imaginile spuneau tot. O duzină de bărbați înarmați ieșea din depozit și se poziționa în jurul unui al treilea vehicul dintr-un șir de cinci SUV-uri negre.

– Cât mai durează până când echipajele Delta ajung acolo? întrebă Tracker.

– Mai au vreo zece minute, domnule.

Își privi ceasul. Nu mai aveau zece minute.

Președintele James „Mac" MacPherson era în drum spre Los Angeles. Știa că nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să vorbească despre un nou succes în lupta cu terorismul, în discursul pe care avea să îl rostească în acea seară, la o oră de maximă audiență, la Convenția Națională Republicană. Dacă i-ar fi oferit președintelui posibilitatea să anunțe unei audiențe globale o mare reușită a CIA, ar fi făcut un bine imaginii terfelite a Agenției. Și carierei lui.

Țara era dezbinată în ceea ce privește viitorul. Retorica din campanie nu putea fi mai fierbinte decât era deja. Ambele partide importante erau blocate

într-o bătălie năucitoare despre cine ar proteja țara mai bine în următorii patru ani. MacPherson fusese la conducere în ultimii opt ani și nu mai era posibil să candideze, iar ultimele sondaje îl dădeau pe succesorul lui la egalitate cu candidatul democraților. Poate că o astfel de operațiune ar ajuta la înclinarea balanței, măcar un pic, se gândea Tracker. Într-o cursă atât de strânsă, chiar și un impuls mic ar fi suficient.

– Domnule, trebuie să luăm o decizie, îl zori ofițerul.

Simțea cum îi crește pulsul. Avea doar două opțiuni. Să îl lase pe Milano să părăsească depozitul, să pună Predatorul să îl urmărească până la următorul loc și să se roage ca echipajele Delta să reușească să îl ia pe sus mai târziu sau a doua zi. Sau să piardă ocazia de a-l prinde viu, transmițându-i Predatorului să trimită două rachete Hellfire spre depozit și spre parcare, ucigându-i astfel pe toți și distrugând totul.

– Nu mai avem timp, domnule. Ce doriți să facem?

Tracker ezita. Ce era mai valoros, informația pe care o putea scoate de la Milano mai târziu sau titlurile despre moartea lui, pe care să le ofere presei din întreaga lume acum? Se uită la imagini și înjură. Uneori, tehnologia nu era suficientă.

– Terminați-l, zise în cele din urmă. Terminați-i pe toți.

Ochii tuturor erau îndreptați spre ecranul din mijloc, în timp ce ofițerul transmitea ordinele către

Predator. Toți cei din Centrul de operațiuni globale păreau să-și țină respirația. Nimeni nu scotea o vorbă, dar Danny Tracker era sigur că toți se gândeau la același lucru la care se gândea și el. Făcea ce trebuie? Câte informații era pe cale să piardă? Ce va spune președintele când va afla? Se putea proceda altfel?

Dar era prea târziu pentru astfel de întrebări.

Brusc, văzură fumul lăsat în urmă de două rachete cu laser, AGM-114 Hellfire, care se îndreptau spre pământ. Una lovi centrul depozitului. Cealaltă, mașina aflată în mijlocul convoiului. Două explozii uriașe umplură ecranul cu o lumină orbitoare, urmată de un fum gros și negru, care ieșea din ceea ce mai rămăsese. Sosiră apoi imaginile oribile ale clădirii în flăcări, ale celor cinci mașini care ardeau și bucăți de corpuri împrăștiate peste tot.

În centrul de operațiuni izbucniră uralele, dar Tracker îi domoli. Nu puteau sărbători. Nu încă.

Se uita la imaginile din Predator și la ceasul digital de pe perete și simțea cum acidul îi măcina pereții stomacului. Strânse din dinți, în timp ce două camionete intrau în scenă. Opt agenți Delta, toți înarmați până-n dinți, îmbrăcați în costume de protecție și acoperiți cu măști negre, trasau un perimetru de securitate. Alți patru pătrunseră în infern. Datoria lor era să-l găsească pe Milano, să confirme că rămășițele lui erau acolo și să ia orice dovezi mai existau, dovezi care – dacă aveau noroc – le vor oferi o idee despre ce anume punea la cale Legiunea. Dar era

nevoie să se miște repede. Tot ce nu fusese ars, Tracker știa, urma să ajungă în mâinile poliției locale în mai puțin de zece minute, iar speranțele lor de protecție împotriva următorului atac ar fi fost pierdute pentru totdeauna.

2

2:41 a.m.
O tabără de refugiați din nordul Iordaniei

Jon Bennett habar n-avea că trupele americane erau pe drum.

N-avea nici cea mai vagă idee despre locul oribil pe care erau pe cale să îl descopere în capitala Yemenului. Și nici nu-i păsa. La distanță de două mii de kilometri, într-o tabără de refugiați aglomerată și lovită de boli, la doar câteva minute de granița cu Siria, un val de panică îi trecea prin tot corpul, în timp ce își ținea în brațe soția și o implora să reziste până când soseau ajutoarele.

– Erin, vorbește-mi. Uită-te la mine, iubito. Te rog.

Dar ea nu îi răspunse. Abia mai respira. Pulsul îi era slab. Bennett strigă după un doctor, dar nu veni nimeni. Strigă din nou și din nou în noaptea fierbinte de august – plină de duhoarea transpirației și a morții –, dar printre murmurele grotești ale mulțimii nimeni nu observa și nimănui nu îi păsa.

NEMIRA
plăcerea lecturii

Dacă v-a plăcut acest fragment de carte, mai multe detalii despre modalităţile de livrare şi plată puteţi găsi în paginile Nemira.ro